

Arrest

**nr. 334 596 van 17 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Liselotte RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) van 3 oktober 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben, dient op 14 augustus 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoeker reeds op 6 augustus 2017 in Nederland en op 18 november 2019 in Duitsland verzoeken om internationale bescherming indiende.

1.3. Op 15 september 2025 wordt verzoeker gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

1.4. De Belgische autoriteiten richten op 15 september 2025 een terugnameverzoek aan de Nederlandse en de Duitse autoriteiten.

1.5. Op 19 september 2025 erkennen de Duitse overheden verantwoordelijk te zijn en stemmen ze in tot terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1.d van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.6. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie beslist op 3 oktober 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die aan verzoeker ter kennis wordt gebracht op 6 oktober 2025 en die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: M.

voornaam: B.G.

geboortedatum: XX.XX.2001

geboorteplaats: Shambuko

nationaliteit: Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Duitsland.

Betrokkene wordt vastgehouden te Centrum voor Illegale Merksplas om de overdracht aan de Duitse autoriteiten uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M., B.G., verder de betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn, diende op 14.08.2025 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. De betrokkene stelt nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort of andere persoonlijke documenten.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Nederland op 06.08.2017 en in Duitsland op 18.11.2019.

De betrokkene werd in verband met zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 15.09.2025. De betrokkene verklaart ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene stelt geen familieleden in België te hebben. Hij verklaart een meerderjarige broer in Nederland te hebben, die erkend vluchteling is.

De betrokkene verklaart Eritrea verlaten te hebben toen hij 13 à 14 jaar oud was. Hij verklaart lange tijd in Ethiopië verbleven te hebben en nadien ongeveer twee jaar in Soedan. Vervolgens verklaart hij in Libië verbleven te hebben. De betrokkene verklaart de lidstaten binnen gereisd te zijn via Italië. Volgens zijn verklaring verbleef hij enkele maanden in Italië en verbleef hij vervolgens ongeveer een jaar in Frankrijk. De betrokkene stelt vanuit Frankrijk naar Nederland gereisd te zijn. De Eurodac-resultaten tonen aan dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming in Nederland indiende op 06.08.2017. Hij verklaart niet te weten hoe lang hij er verbleef. Hij stelt vervolgens naar Duitsland gereisd te zijn. Volgens de Eurodac-resultaten diende de betrokkene er een verzoek om internationale bescherming in op 18.11.2019. De betrokkene stelt vijf jaar en acht maanden in Duitsland verbleven te hebben. De betrokkene stelt op 13.08.2025 in België aangekomen te zijn.

*Op 15.09.2025 werden de Nederlandse en Duitse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 19.09.2025 stemden de Duitse instanties met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. Ze verzoeken de betrokkene over te dragen via de grenspost van Aachen/Süd – Raeren of via de luchthaven van Frankfurt/Main (FRA). De betrokkene dient zich na de transfer aan te melden in het eerste aanmeldcentrum ("Erstaufnahmeeinrichtung") op volgend adres: **LEA Gießen, Lilienthalstr. 2, 35394 Gießen**. De betrokkene is in Duitsland gekend als: G.M., B., °XX.XX.2001/Shambuko, Ethiopië. Daarnaast geven ze de volgende aliassen voor de betrokkene: B.G.M., xxx, °XX.XX.2001/onbekend, Ethiopië; G.M., B., °XX.XX.2001/Shambuko, Eritrea. Op 22.09.2025 ontvingen onze diensten een weigering van de Nederlandse instanties. Ze stelt dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming in Nederland indiende op 06.08.2017 en dat dit verzoek afgewezen werd op 22.09.2017. Ze stellen dat een terugnameverzoek van de Duitse instanties geaccepteerd werd op 02.12.2019*

op basis van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Ze stellen dat de Duitse instanties de betrokkene niet binnen de overdrachtstermijn overdroegen aan Nederland. De betrokkene is in Nederland gekend als: B.G.M., xxx, °XX.XX.2001/Ethiopië.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Duitsland. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in het bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Duitse instanties erkennen ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Duitsland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Duitsland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene stelt een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat hij van België houdt. Hij stelt dat hij soms naar België in de grensstreek kwam met vrienden. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland. Hij stelt dat hij er zeer lang verbleef en dat hij daar zijn tijd verspilt heeft. Hij stelt dat hij er niet

naar school kon en niet mocht werken. Hij stelt dat hij er geweigerd werd. Hij stelt dat er geen aandacht was voor hem in het centrum en dat hij er altijd alleen was.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene meer van België dan van Duitsland houdt, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Duitsland. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Het feit dat de betrokkene een bepaalde lidstaat als doelstelling vooropstelt, is een louter subjectief gegeven. We wensen nog eens te benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Duitsland wil zijn, kan ook niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

De betrokkene stelt dat hij zijn tijd in Duitsland verspilt heeft en dat hij er uiteindelijk geweigerd werd. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om verzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

We wensen aan te geven dat de Duitse instanties instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Dit betekent dat zijn verzoek het voorwerp was van een afwijzing en de betrokkene een uitspraak kreeg over zijn verzoek.

Daarnaast verwijzen we ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland als verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat de in Duitsland ingediende verzoeken door de betrokkene niet op een objectieve en zorgvuldige manier aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er bijgevolg kan van worden uitgaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake “non-refoulement”.

Het indienen van een asielverzoek impliceert niet automatisch dat de betrokkene(en) een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat betrokkene na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en desgevallend een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet afdoende respecteren.

Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde reden geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van “een niet correcte of onmenselijke behandeling” en bewijst geen inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met

betrekking tot de overdracht naar Duitsland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM die niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene of niet gestaafd is met concrete feiten volstaat geenszins. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De betrokkene moet aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht naar Duitsland, zijnde dat zijn asielaanvraag daar werd afgewezen kan niet worden beschouwd als een ernstig vermoeden van of reëel risico op blootstelling aan een schending en bijgevolg is dit geen reden voor België om af te zien van een overdracht naar Duitsland.

We wensen op te merken dat in Duitsland net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet als het verblijfsrecht eindigt en wel als er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is.

We wensen tevens op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, zij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Duitse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Duitsland tevens onafhankelijke beroepsinstanties.

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het EVRM en er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Lena Riemer, Lea Rau and Ronith Schlast "Asylum Information Database - Country Report : Germany" - 2024 update, laatste update in 16.06.2025, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die in het kader van een Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure om internationale bescherming aan te vragen. (AIDA-rapport pagina 81, There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.).

Als ze al asiel hadden aangevraagd in Duitsland, zijn ze meestal verplicht om terug te keren naar het gebied waaraan ze waren toegewezen tijdens de voormalige asielprocedure in Duitsland. Als hun aanvraag al was afgewezen door een definitieve beslissing, is het mogelijk dat ze bij terugkeer naar Duitsland in preuitzettingsdetentie worden geplaatst (AIDA-rapport, pagina 81).

De wet definieert een volgend verzoek (Folgeantrag) als elke aanvraag die wordt ingediend nadat een eerdere aanvraag is ingetrokken of definitief is afgewezen. In het geval van een volgend verzoek voert de BAMF een preliminair onderzoek over de ontvankelijkheid van het verzoek. Enkel wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, krijgt de verzoeker opnieuw de legale status van verzoeker en het verzoek om internationale bescherming zal onderzocht worden in de reguliere asielprocedure (AIDA-rapport, pagina 123-124).

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming recht op opvang vanaf het moment dat ze om internationale bescherming verzoeken en dit zolang hun procedure loopt (AIDA-rapport, pagina 155). Het rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. In 2022 gingen de omstandigheden in de Duitse opvangcentra in het algemeen achteruit door overbevolking die grotendeels een gevolg was van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan, ondanks een daling van het aantal verzoeken bleef deze situatie bestaan in 2024 en begin 2025 (AIDA-rapport pagina 177, The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs). Ondanks de daling in het aantal verzoeken blijven de voorzieningen voor noodopvang die in 2022 in gebruik werden genomen noodzakelijk om iedereen van opvang te kunnen voorzien omwille van een moeilijke doorstroom naar lange-termijn opvang in de deelstaten. Er is ook nog een uitbreiding voorzien van 1000 plaatsen in containers in de loop van 2026 (AIDA-rapport pagina 170-171). We zijn van oordeel dat bovenstaande niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We beamen dat het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan

worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene stelt dat hij zeer lang verbleef in Duitsland en dat hij daar zijn tijd verspilt heeft. Hij stelt dat hij er niet naar school kon en niet mocht werken.

In juridische termen hebben verzoekers over het algemeen toegang tot beroepsopleiding. Om een beroepsopleiding te kunnen starten, hebben zij een werkvergunning nodig. Het feit dat de verblijfsvergunning van verzoekers (Aufenthaltsgestattung) meestal voor een periode van zes maanden wordt afgegeven, maakt toegang tot beroepsopleiding vaak onmogelijk. Opleidingscontracten moeten gewoonlijk voor een duur van twee of drie jaar worden afgesloten. Daarom zijn potentiële werkgevers vaak terughoudend om beroepsopleidingen aan verzoekers aan te bieden, aangezien er een aanzienlijk risico bestaat dat de opleiding niet kan worden voltooid als de asielaanvraag wordt afgewezen. Een onderwijsmaatregel van praktische relevantie voor volwassen verzoekers zijn de inburgeringscursussen, gecoördineerd en gefinancierd door het BAMF. In tegenstelling tot begunstigten van internationale bescherming, hadden verzoekers in het verleden geen recht om deel te nemen aan een inburgeringscursus. Sinds het begin van 2023 geldt deze beperking niet meer en komen alle verzoekers in aanmerking om deel te nemen (AIDA-rapport, pagina 189-190).

Toegang tot de arbeidsmarkt voor verzoekers om internationale bescherming is de afgelopen jaren verder beperkt. De toepasselijke wetgeving werd opnieuw gewijzigd in 2019 door de Wet Arbeidsmigratie voor Hooggekwalificeerde Werknemers (Fachkräfteeinwanderungsgesetz), die in maart 2020 in werking trad. Als gevolg hiervan is het regelgevingssysteem ingrijpender en complexer geworden. Sinds maart 2020 is de algemene regel nog steeds dat verzoekers in eerstelijnsopvangcentra geen arbeid mogen verrichten. De reikwijdte van deze beperking is aanzienlijk uitgebreid als gevolg van de verlenging van de verplichting om in eerstelijnsopvangcentra te verblijven. Voor de meeste volwassen verzoekers is de termijn voordat zij werk mogen aannemen in de praktijk nu 18 maanden, en in sommige deelstaten tot 24 maanden. Niettemin komen sommige verzoekers met een verblijfsvergunning (Aufenthaltsgestattung) in eerstelijnsopvangcentra onder bepaalde voorwaarden na 9 maanden in de asielprocedure in aanmerking voor een werkvergunning. Dit geldt voor verzoekers van wie de procedure nog loopt bij het BAMF of waarbij een beroep is ingesteld. Zodra hun asielprocedure 9 maanden heeft geduurd, hebben zij recht op werktoegang op grond van Artikel 61, lid 1, van de Asielwet indien aan de verdere vereisten wordt voldaan (AIDA-rapport, pagina 183). Buiten opvangcentra mogen verzoekers met een verblijfsvergunning (Aufenthaltsgestattung) de eerste 3 maanden van hun verblijf in het land geen arbeid verrichten, waarna zij op discretionaire basis toestemming kunnen krijgen om dit wel te doen. In februari 2024 trad de "Repatrieringsverbeteringswet" (Rückführungsverbesserungsgesetz) in werking, waardoor enkele van de beperkende regels werden versoepeld. Na de plenaire discussie voorzien die plannen nu dat verzoekers binnen opvangcentra al na zes maanden kunnen werken. Voor degenen buiten opvangcentra zou werken zeker toegestaan moeten zijn na drie maanden en niet afhankelijk mogen zijn van de discretie van de autoriteiten. Ook zouden verzoekers met een Duldung na zes maanden moeten kunnen werken zonder afhankelijk te zijn van deze discretie. In november heeft de federale overheid een wetsontwerp ingediend en het parlement heeft de wet aangenomen volgens de aanbeveling voor een beslissing door het Ministerie van Binnenlandse Zaken (AIDA-rapport, pagina 184).

De betrokkene stelt dat er geen aandacht was voor hem in het centrum en dat hij er altijd alleen was. We benadrukken dat Duitsland de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, respecteert.

De aanwezigheid van een tolk tijdens het interview is wettelijk vereist. De BAMF werft zijn eigen tolken op freelance basis. Wat betreft interviews kunnen verzoekers in principe vragen of de tolk van een specifiek geslacht kan zijn (AIDA-rapport, pagina 53).

De wet voorziet in de mogelijkheid van een beroep tegen de beslissing in eerste aanleg in de reguliere procedure (AIDA-rapport, pagina 55). Tijdens de eerste instantieprocedure bij het BAMF kunnen verzoekers worden bijgestaan door een advocaat, maar zij hebben geen recht op gratis juridische hulp, dus moeten ze op deze fase zelf de kosten van hun advocaat betalen. Sinds 2019 wordt systematische begeleiding aangeboden aan verzoekers. Volgens de wet heeft elke aanvrager recht op gratis advies over de asielprocedure in overeenstemming met Sectie 12a van de Asielwet, dat wordt verleend door erkende instanties (voor details en uitvoering in de praktijk, zie Informatie voor verzoekers en toegang tot NGO's en UNHCR). Vanaf 1 januari 2023 zijn de regels met betrekking tot begeleiding hervormd en omvat dit nu de hele asielprocedure totdat er een definitieve beslissing is, inclusief beroepsbesluiten, en dus advies over juridische middelen tegen asielbeslissingen (AIDA-rapport, pagina 60).

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers in detentie geplaatst kunnen worden ten behoeve van de procedure (AIDA-rapport, pagina 204). Overeenkomstig de betekenis van de Duitse wet wordt detentie alleen opgelegd zodra een asielaanvraag definitief is afgewezen of in het kader van een Dublin-overdracht. Echter, met de

inwerkingtreding van de Wet op de Verbetering van Uitzettingen op 27 februari 2024, kunnen asielaanvragers nu worden gedetineerd als er redenen voor detentie van toepassing zijn op het moment dat zij hun aanvraag indienen. Dit is met name relevant voor gevallen waarin personen een vervolgaanvraag indienen om een dreigende uitzetting te vermijden (AIDA-rapport, pagina 200). De maximale duur van pre-verwijderingsdetentie (Abschiebungshaft) is 6 maanden, met de mogelijkheid van verlenging tot in totaal 18 maanden als de persoon de verwijdering belemmert (AIDA-rapport, pagina 214). De nationale wetgeving biedt alleen basisregels voor detentiecentra. Als gevolg hiervan verschillen de omstandigheden sterk door het hele land. Gezondheidszorg in detentie wordt in het algemeen verstrekt volgens de bepalingen van de Wet op de Uitkeringen aan Verzoekers om internationale bescherming, die alleen in noodsituaties zorg voorziet (AIDA-rapport, pagina 218).

De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren. Hij stelt nog geen dokter geraadpleegd te hebben, maar dit wel graag te willen doen. Hij stelt dat zijn neus en oren geblokkeerd zijn en dat hij niet zo goed hoort. Hij verklaart geen medicatie te nemen en geen medische documenten te hebben.

Het AIDA-rapport stelt dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich de eerste 36 maanden beperkt tot 'noodzakelijke verzorging' voor acute ziektes of pijn de term 'noodzakelijke verzorging' niet werd gespecificeerd. Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen, die geen acute pijn of ziekte hebben, recht hebben op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA-rapport, pagina 191-192). In het algemeen varieert de praktijk met betrekking tot toegang tot gezondheidszorg tussen de deelstaten en soms tussen gemeenten. Een veelvoorkomend probleem in de praktijk wordt veroorzaakt door de noodzaak om een zorgverzekering voucher (Krankenschein) te verkrijgen (AIDA-rapport, pagina 192). Toegang tot behandeling voor personen met psychische problemen is beschikbaar voor vluchtelingen en begunstigen van subsidiaire bescherming onder dezelfde voorwaarden als voor Duitsers (AIDA-rapport, pagina 193).

De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene en zij op de hoogte gebracht zullen worden van beperkingen van de fysieke gezondheid van de betrokkene en bijkomende maatregelen die genomen moeten worden na de overdracht.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij reeds van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Dit wordt ook niet betwist door verwerende partij in de nota met opmerkingen.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de voorziene tien dagen.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.2. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan als volgt:

“VI. NIETIGVERKLARING

1. *Verzoeker, van Eritrese nationaliteit, ontving een bijlage 26quater waarbij België voornemens is hem over te dragen aan Duitsland op grond van de Dublin III-verordening (Verordening (EU) nr. 604/2013).*

Verzoeker stelt dat hij reeds eerder asielaanvraag in Duitsland indiende, die negatief werd beslist. Sindsdien leefde hij in Duitsland in een situatie van langdurige isolatie, zonder toegang tot onderwijs of werk, met zeer beperkte sociale contacten en mogelijkheden tot maatschappelijke participatie. Deze omstandigheden hebben geleid tot psychosociale kwetsbaarheid, en de verzoeker vreest dat bij terugkeer naar Duitsland hij opnieuw wordt blootgesteld aan mensonwaardige omstandigheden en herhaling van de eerder ervaren isolement en uitsluiting.

2. *De Dublin III-verordening bepaalt in artikel 3, lid 2, dat een lidstaat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming kan weigeren indien de overdracht kan leiden tot een schending van fundamentele rechten, waaronder het recht op bescherming tegen onmenselijke of vernederende behandeling. Artikel 29 van de verordening regelt de procedurele aspecten van overdracht, inclusief het recht op beroep tegen een voorgenomen overdracht.*

Het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 4, verbiedt foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) beschermt tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling, hetgeen eveneens relevant is voor de beoordeling van Dublin-overdrachten.

3. *Volgens jurisprudentie van het HvJ EU zijn nationale autoriteiten verplicht om bij een voorgenomen Dublin-overdracht te beoordelen of er een reëel risico bestaat dat de betrokkene bij terugkeer in de verantwoordelijke lidstaat zou worden blootgesteld aan omstandigheden die neerkomen op onmenselijke of vernederende behandeling, en dit op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en geactualiseerde gegevens (HvJ EU, 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punt 92).*

Daarnaast heeft het EHRM in Tarakhel v. Switzerland, appl. no. 29217/12, 4 november 2014 geoordeeld dat in situaties waarbij asielzoekers worden teruggeplaatst naar een andere lidstaat, individuele garanties noodzakelijk zijn, vooral wanneer systemische tekortkomingen in het opvang- of onderkomensysteem aanwezig zijn, of wanneer er risico bestaat dat de betrokkene zonder adequate huisvesting wordt achtergelaten of wordt blootgesteld aan mensonwaardige omstandigheden.

HvJ EU, Jawa benadrukt dat overdracht niet mag, plaatsvinden indien levensomstandigheden leiden tot extreme materiële armoede die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van het EU-Handvest, en dat de beoordeling van de nationale autoriteiten individueel en op basis van betrouwbare gegevens moet gebeuren (punt 92-93). De rechter stelt bovendien dat de standaardaannames van wederzijds vertrouwen tussen lidstaten moeten worden getoetst aan de hand van feitelijke omstandigheden en individuele risico's van de betrokken persoon.

Het EHRM, Tarakhel, beklemtoont dat het ontbreken van individuele garanties en het risico op systematische tekortkomingen in de opvang een schending van artikel 3 EVRM kan opleveren, met name voor kwetsbare personen zoals gezinnen of mensen met psychische kwetsbaarheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) heeft in meerdere arresten geoordeeld dat persoonlijke omstandigheden zoals langdurige isolatie, psychische kwetsbaarheid en eerdere negatieve ervaringen in een lidstaat relevante elementen zijn bij de beoordeling van het risico bij Dublinoverdracht (RvV, nr. 275.856, 2022; RvV, nr. 281.912, 2023).

4. *AIDA Country Report Germany 2023 en rapporten van Pro Asyl documenteren dat Dublinterugkeerders in Duitsland vaak terechtkomen in overbevolkte opvangcentra (AnKER-centres), met beperkte toegang tot onderwijs en werk, en dat toegang tot integratie- en psychologische ondersteuning inconsistent is. De rapporten wijzen erop dat eerdere negatieve asielervaringen, gecombineerd met langdurige isolatie en uitsluiting, leiden tot verhoogde psychosociale kwetsbaarheid.*

AIDA meldt dat AnKER-centra (Ankunft, Entscheidung, Rückführung) vaak overbevolkt zijn, wat leidt tot beperkte privacy en verhoogde spanningen tussen bewoners. Deze centra zijn bedoeld voor de initiële opvang van asielzoekers, maar de overbevolking kan de toegang tot basisvoorzieningen zoals sanitaire voorzieningen en slaapplekken bemoeilijken. Bovendien is er vaak beperkte toegang tot onderwijs en werk, vooral in de beginfase van de procedure.

Pro Asyl heeft in haar rapporten gewezen op de negatieve gevolgen van overbevolking in opvangcentra, waaronder verhoogde psychologische stress en beperkte mogelijkheden voor integratie. De organisatie benadrukt dat de omstandigheden in deze centra vaak niet voldoen aan de normen voor menselijke waardigheid.

Volgens AIDA hebben asielzoekers in Duitsland beperkte toegang tot onderwijs en de arbeidsmarkt, vooral in de beginfase van hun procedure. Dit geldt ook voor Dublin-terugkeerders, die mogelijk langer in onzekerheid verkeren over hun verblijfstatus, wat hun integratie bemoeilijkt.

Pro Asyl heeft in haar rapporten gewezen op de negatieve gevolgen van beperkte toegang tot onderwijs en werk, waaronder verhoogde sociale uitsluiting en beperkte kansen op economische zelfstandigheid. De organisatie pleit voor verbeterde toegang tot onderwijs en werk voor alle asielzoekers, inclusief Dublin-terugkeerders.

AIDA meldt dat de beschikbaarheid van psychologische en sociale ondersteuning voor asielzoekers varieert tussen de verschillende deelstaten en opvanglocaties in Duitsland. Deze inconsistentie kan leiden tot ongelijke toegang tot noodzakelijke zorg voor kwetsbare groepen, waaronder Dublin-terugkeerders.

Pro Asyl heeft in haar rapporten gewezen op de negatieve gevolgen van inconsistente psychologische en sociale ondersteuning, waaronder verergering van psychische aandoeningen en beperkte mogelijkheden voor sociale integratie. De organisatie pleit voor een uniforme en toegankelijke zorgstructuur voor alle asielzoekers.

De combinatie van eerdere negatieve asielervaringen in andere EU-lidstaten, langdurige isolatie en beperkte toegang tot basisvoorzieningen kan leiden tot verhoogde psychosociale kwetsbaarheid bij Dublin-terugkeerders. AIDA en Pro Asyl benadrukken dat deze factoren het risico op psychische aandoeningen zoals depressie, angststoornissen en posttraumatische stressstoornis verhogen.

Pro Asyl heeft in haar rapporten gepleit voor het erkennen van deze verhoogde kwetsbaarheid bij de beoordeling van Dublin-overdrachten en het bieden van passende ondersteuning aan Dublin-terugkeerders.

De bevindingen van AIDA en Pro Asyl wijzen op aanzienlijke tekortkomingen in de opvang en ondersteuning van Dublin-terugkeerders in Duitsland. Deze tekortkomingen kunnen leiden tot schendingen van fundamentele rechten, zoals het recht op adequate opvang, toegang tot onderwijs en werk, en psychologische zorg. Gezien de specifieke omstandigheden van uw cliënt, waaronder eerdere negatieve asielervaringen en langdurige isolatie, is het raadzaam om te betogen dat er een reëel risico bestaat op schending van fundamentele rechten bij overdracht naar Duitsland.

Een recent artikel op de website Welt.de bespreekt tenslotte het aantal asielaanvragen in Duitsland en de uitdagingen bij het implementeren van het Dublin-systeem. Het artikel benadrukt de overbevolking in opvangcentra en de beperkte toegang tot onderwijs en werk voor asielzoekers, wat relevant is voor de situatie van verzoeker.

5. De voorgenomen overdracht van de verzoeker naar Duitsland moet worden beoordeeld aan de hand van zowel de algemene situatie van Dublin-terugkeerders als de specifieke omstandigheden van de verzoeker:

- Kwetsbaarheid: De verzoeker heeft reeds langdurige isolatie ervaren in Duitsland, met geen toegang tot onderwijs of werk. Deze omstandigheden maken hem psychosociaal kwetsbaar en verhogen het risico op herhaling van menonwaardige behandeling bij terugkeer.*
- Ontbreken van garanties: Er zijn geen concrete individuele garanties van Duitsland voor scholing, werk, opvang of toegang tot de procedure verstrekt aan de verzoeker. Zonder dergelijke garanties is de overdracht risicovol*
- Schending van fundamentele rechten: Gezien de situatie van de verzoeker, gecombineerd met de algemene problemen van Dublin-terugkeerders in Duitsland, bestaat een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest. Dit omvat blootstelling aan menonwaardige omstandigheden, gebrek aan toegang tot basale maatschappelijke voorzieningen en herhaling van psychosociale schade.*
- Toetsing van objectieve gegevens: Volgens HvJ EU (Jawo, punt 92) dienen nationale autoriteiten te beoordelen of betrouwbare en actuele gegevens wijzen op een reëel risico. De combinatie van rapporten van AIDA, Pro Asyl en de persoonlijke situatie van de verzoeker vormt voldoende basis om aan te nemen dat een dergelijk risico aanwezig is.*
- Nieuwe of bijzondere omstandigheden: De eerdere negatieve asielprocedure, de langdurige isolementservaring en het ontbreken van toegang tot onderwijs en werk kwalificeren als bijzondere individuele omstandigheden die een overdracht ontoelaatbaar maken.*

De concrete situatie van de verzoeker sluit nauw aan bij de criteria die HvJ EU (Jawo, punt 92), EHRM (Tarakhel, 2014) en RvV-arresten (RvV 275.856/2022, 281.912/2023) aanhalen voor het weigeren van overdracht:

- Er is een reëel risico op herhaling van menonwaardige omstandigheden, vergelijkbaar met wat de jurisprudentie beschrijft als extreme materiële armoede of gebrek aan opvang en sociale voorzieningen.*
- De persoonlijke kwetsbaarheid van de verzoeker, voortvloeiend uit eerdere negatieve ervaringen en langdurige isolatie, vereist dat individuele garanties worden verlangd van Duitsland, wat tot op heden niet is gebeurd.*

- Gezien de systemische problemen in de opvang van Dublin-terugkeerders in Duitsland (zoals gerapporteerd door AIDA 2023 en Pro Asyl) kan niet worden aangenomen dat de standaardvoorzieningen van Duitsland voldoende bescherming bieden tegen schending van fundamentele rechten.

Op basis van deze elementen is het duidelijk dat overdracht aan Duitsland in dit geval een onaanvaardbaar risico inhoudt op schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest, en dus juridisch ontoelaatbaar is.

Gezien het voorgaande, verzoekt de ondergetekende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om:

- de voorgenomen overdracht van de verzoeker naar Duitsland te weigeren op grond van het reële risico op schending van fundamentele rechten (artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest);
- te erkennen dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker (vorige negatieve asielervaring, langdurige isolatie, gebrek aan toegang tot onderwijs en werk) bijzondere kwetsbaarheid creëren die een overdracht ontoelaatbaar maken;
- te oordelen dat zonder concrete individuele garanties van Duitsland met betrekking tot opvang, onderwijs, werk en toegang tot de procedure, de overdracht niet uitgevoerd mag worden;
- en de bevoegde autoriteiten te verplichten om deze individuele garanties schriftelijk te bevestigen alvorens enige overdracht plaatsvindt.

De voorgenomen overdracht is juridisch en feitelijk ontoelaatbaar en kan leiden tot schending van fundamentele rechten, hetgeen de Raad dient te erkennen bij de beoordeling van dit beroep.

VII. SCHORSING

Artikel 43, 81, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld. Hieronder zal blijken dat dit in casu ontegensprekelijk het geval is.

1. Het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Een overbrenging naar DUITSLAND is nakend.

De schorsing via de gewone schorsingsprocedure zal te laten komen en is derhalve niet effectief. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is dus ontegensprekelijk voldaan.

2. De ernst van de aangevoerde middelen

1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig, zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, 8 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2. Bij het nemen van haar beslissingen dient verweerster rekening te houden met een heel aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur).

Verzoeker is van oordeel dat verweerster nagelaten heeft alle toepasselijke bepalingen en beginselen na te leven, reden waarom de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

3. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is duidelijk sprake in casu.

Verzoeker verwijst integraal naar hetgeen uiteen werd gezet onder II. DE FEITEN en onder VI. NIETIGVERKLARING. De inhoud van deze titels dient als hernomen te worden beschouwd onder deze titel.

De moeilijk te herstellen nadelen, die samenhangen met de bestreden beslissingen, zijn voor verzoeker minstens de volgende:

- Deze noodzakelijke begeleiding is niet beschikbaar in DUITSLAND of daar werden alleszins geen garanties voor gegeven door de Duitse autoriteiten.

4, Besluit

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden zodat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden bevolen."

2.2.3. In zoverre verzoeker aanvoert dat de feiten die aanleiding gaven tot het nemen van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van een grief omtrent de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.2.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

Artikel 51/5, § 1 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat na de indiening van een verzoek om internationale bescherming moet worden overgegaan tot een onderzoek "met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt" met het oog op "het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek".

Artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat na dit onderzoek desgevallend het verblijf moet worden geweigerd en de betrokkene de opdracht krijgt zich in een andere lidstaat aan te melden: "§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden."

Verzoeker betwist in zijn middel op zich niet dat Duitsland als lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, maar is van oordeel dat een overdracht naar Duitsland strijdig zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en met artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) omwille van zijn mentale gezondheidstoestand, gecombineerd met de systemische problemen in de opvang van Dublin-terugkeerders en het *in casu* ontbreken van individuele garanties, die hem zou verhinderen om zijn rechten als verzoeker om internationale bescherming in Duitsland te doen gelden.

2.2.5. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest. Deze verdragsbepalingen luiden als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepalingen bekrachtigen één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbieden in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze

omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Verordening 604/2013/EU toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220).

De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Duitsland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016 (GK), nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden* en EHRM 23 augustus 2016 (GK), nr. 59166/12), *J. K. en anderen v. Zweden*).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak “*N.S./Secretary of State for the Home Department*” dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Verordening 604/2013/EU bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Verordening 604/2013/EU tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

2.2.6. Verder wijst de Raad op artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening, dat thans het volgende bepaalt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat

systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

2.2.7. De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Duitsland, nu hij in dit land reeds eerder een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Deze elementen kunnen ook op duidelijke wijze in deze beslissing zelf worden gelezen.

Duitsland is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-*acquis* dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door de Duitse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel nog in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland*, §§ 83-85). De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Duitsland vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, §§ 91-92). Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

2.2.8. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op concrete en pertinente wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Duitsland. Daarbij is rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker en met de beschikbare actuele landeninformatie, met name het landenrapport voor Duitsland 2024, update 16 juni 2025, zoals dit tot stand kwam binnen het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "*Asylum Information Database*" (hierna: het AIDA-rapport) dat ook wordt aangehaald door verzoeker. Verweerder heeft daarbij een omstandige analyse doorgevoerd inzake onder meer de (materiële) opvang in Duitsland, de rechtsbijstand aldaar, alsook inzake de toegang tot de gezondheidszorg. Verweerder besluit op goede gronden dat er geen sprake is van dermate structurele tekortkomingen op het vlak van de opvang en de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dat niet zou kunnen worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat niet kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt dan ook aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzam is. Het gegeven dat hij het niet eens zijn met het standpunt van verweerder volstaat daartoe niet. De door verzoeker aangehaalde informatie (opgenomen in het verzoekschrift en verzoekschrift, stuk 2) ligt in dezelfde lijn als de door verweerder gehanteerde informatie en is dan ook niet van aard om op de pertinente motivering in de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

2.2.9. Specifiek over de verklaringen van verzoeker en zijn persoonlijke situatie bij een overdracht naar Duitsland, kan het verzoekschrift niet worden gevolgd dat verzoeker in Duitsland werd of zou worden mishandeld. Waar in het verzoekschrift wordt betoogd dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Duitsland als verzoeker om internationale bescherming in een 'psycho-sociaal isolement' terecht zou zijn gekomen, dient vastgesteld dat hij hiervan zelf geen enkele melding maakte toen hij over zijn verblijfsomstandigheden in Duitsland en zijn gezondheidstoestand werd bevraagd op 15 september 2025. Evenmin bevat het administratief dossier enig element dat erop zou kunnen wijzen dat verzoeker omwille van zijn verblijfsomstandigheden in Duitsland (en evenmin omwille van enige andere reden) actueel met dermate ernstige mentale gezondheidsproblemen zou kampen dat dient te worden aangenomen dat hij zich in een kwetsbare positie zou bevinden waardoor er ingeval van overdracht aan Duitsland sprake zou (kunnen) zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

2.2.10. Uit het geheel van voorgaande blijkt dat verzoeker er niet in geslaagd is aan te tonen dat er in zijn hoofde specifieke bezwaren bestaan die een overdracht in de weg staan. Hij is er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat Duitsland geconfronteerd wordt met systeemfouten, wat de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming betreft, waardoor zou moeten worden afgeweken van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verzoeker toont met zijn betoog en zijn andersluidende overtuiging *prima facie* niet aan dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het besluit genomen werd op basis van tegenstrijdige motieven, onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beoordeling of een manifeste appreciatiefout.

2.2.12. Het enig middel is *prima facie* niet ernstig.

2.3. Er is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend vijftientig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

T. ALLISON

S. HUENGES WAJER